

29. júla 2020

Služba sr. Kataríny

V roku 1856 si Katarína všimla mladú 23 ročnú sestru. Poslali ju na niekoľko dní do Enghien, aby prišla na iné myšlienky. Uhádla Katarína o čo šlo? Prihovorila sa je v záhrade: „*Moja malá o čom len premýšľate?*“ Trafila presne. Sestra odpovedala: „*Vstúpila som do Spoločnosti aby som ošetrovala chudobných, teraz mám ísť učiť. No ja nikdy nebudem schopná hovoriť pred ľuďmi ...*“ Volala sa Sestra Fouquet. Bola poslaná do detského domova v Boulogne. Nemala strach z detí, ale z toho, že bude vystavená verejnosti. Vtedy totiž ktokoľvek mohol vojsť do triedy a byť na vyučovaní detí. „*Radšej sa vrátim domov*“. „*Len odvahu*“, povedala jej sestra Katarína.

„*Budem prosiť za Vás Pannu Máriu. Sľúbte mi, že sa budete aj vy k nej modliť celý rok. Uvidíte, že budete mať úspech a vytrváte v povolání.*“

Jedna mladá sestra rozprávala pri biskupskom procese: „*Sestra Katarína videla všetko v Bohu: osoby aj udalosti. Krátko po tom ako som prišla do Enghien, zavolala ma a hovorila mi o duchu viery, ktorým mám hľadiť na predstavených, že v tom je tajomstvo šťastia v reholnom živote. To bolo pravidlom aj jej života*“.

Deti v Reuilly, ktoré sestry učili, boli deti povstalcov z roku 1848. Boli výbušné a drsné. To vyvolávalo hrôzu u starcov, bývalých sluhov vysokej šľachty. Sťažovali sa na vyšších miestach. Kráľovná Mária Amália prosila sestru Dufés, aby viac neprijímala do ústavu tú neskrotnú mládež. Sestra Dufés neustúpila. Budúcnosť tejto mládeže je budúcnosťou Božou. Na voľnom pozemku, ktorý mala komunita k dispozícii dali postaviť triedy, oplotili ho a zriadili tam patronáž pre chlapcov. Kráľovná bola nespokojná. Veď prispievala na každého obyvateľa 500 frankov a na každú slúžiacu sestru 600 frankov. Sestra Dufés nepovolila. Veď teraz sú tam dva ústavy. Kráľovská rodina založila len ústav Enghien. 25 sestier, ktoré pracujú v mestskej štvrti tie nedostávajú mzdu, preto budú bývať na druhom konci záhrady. Aj sestra Dufés sa tam presťahovala, aby ukázala odstup. V ústave na ulici Picpus nechali len sestry ktoré slúžili starcom. Za ne bola zodpovedná Sestra Katarína. Splnomocnila ju na to sestra Dufés. Takéto riešenie nútilo stavať ďalej. Finančné ťažkosti boli veľké. Sestra Dufés zbierala almužnu. Raz sa s ňou dala do reči istá dáma. Sestra Dufés považovala ten čas za stratený, veď mala toľko práce! O niekoľko dní prišla znova tá pani a priniesla 33.000 zlatých frankov pre potreby domu. Problém bol rozriešený.

17. februára 1863 o 4. hodine ráno vypukol požiar v továrni na papier, susediaci s kaplnkou v Reuilly. Plamene zachytávali už strechu domu kde bývali sestry. Sestra Filoména o tom napísala: „*Užasli sme. Sestra Katarína sa však celkom pokojne modlila pred sochou Panny Márie v záhrade. Sestru Dufés i komunitu uisťovala: Nebojte sa. Oheň sa zastaví. Nič zlé sa nám nestane.*“

Sestra Cecília Delaporte, mladá 20 ročná krajčírka ochorela hneď po nastúpení do služby. Katarína ju navštevovala. V krutej zime jej priniesla perinu a liečivý čaj. Cecília spomína:

„Raz som nosila rozžeravené železá sestrám ktoré žehlili. Katarína videla, že mi je teplo. Preto mi priniesla pohár mlieka.“

„Katarína šla k Bohu jednoduchou cestou ako dieťa k svojmu otcovi. Sestra Charvier sa jej žalovala, že nevie rozjímať. Sestra Katarína jej povedala: *„To je celkom ľahké! Idem do kaplnky, hovorím Pánu Bohu, On mi odpovedá. On vie, že som tam a čakám to, čo potrebujem. Som vždy spokojná s tým, čo mi on chce dať. Robte tak isto a uvidíte ...“*

„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“